

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiného v právní věci žalobkyně: **A. O.**, zastoupená JUDr. Dmitrijem Rožděstvenským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1535/4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2025, č. j. 3 A 142/2025 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala ochrany před tvrzeným nezákonným zásahem žalovaného ve smyslu § 82 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jenž měl spočívat v tom, že žalovaný neuznal, že její dlouhodobé vízum za účelem studia č. 901601073 se považuje za platné do nabytí právní moci rozhodnutí o její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem hledání zaměstnání či zahájení podnikatelské činnosti ze dne 7. 8. 2025, a v návaznosti na to dne 23. 9. 2025 vyznačil do jejího cestovního pasu výjezdní příkaz č. AKT0253331. Žalobkyně navrhovala, aby městský soud určil, že tento zásah žalovaného byl nezákonný. Současně se domáhala,

aby soud žalovanému přikázal vyznačit jí osvědčení o oprávněnosti pobytu po dobu řízení o uvedené žádosti podle § 47 odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Ze žaloby vyplývá, že žalobkyně měla dlouhodobé vízum za účelem studia platné do 31. 8. 2025, přičemž dne 7. 8. 2025 podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem hledání zaměstnání; žalovaný jí v návaznosti na to vyznačil osvědčení ve formě vízového štítku č. 902504594 (dále též jen „vízový štítek“) s platností od 7. 8. 2025 do 29. 11. 2025. Usnesením ze dne 21. 8. 2025, č. j. OAM-27989-6/DP-2025, žalovaný řízení o této žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu s odůvodněním, že žalobkyně žádost podala, aniž by v době jejího podání pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání; ve věci v době rozhodování soudu dosud nebylo rozhodnuto.

[3] Dne 23. 9. 2025 žalobkyně podala další žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, tentokrát za účelem sloučení rodiny s manželem A. L., nar. X, s nímž uzavřela manželství dne Y v T. Téhož dne vydal žalovaný usnesení č. j. OAM-330707/MC-2025, jímž zrušil osvědčení ve formě vízového štítku č. 902504594, neboť dovodil, že nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho vydání. Současně byl žalobkyni vydán výjezdní příkaz č. AKT0253331 s platností do 22. 10. 2025.

[4] Žalobkyně namítala, že její pobyt na území České republiky je oprávněný, neboť se na ni vztahuje fikce platnosti dosavadního pobytového oprávnění podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a že vyznačení výjezdního příkazu představuje zásah do jejího rodinného života, neboť na území pobývá společně se svým manželem.

[5] Městský soud vyzval žalobkyni k upřesnění žalobního typu. Usnesením ze dne 8. 10. 2025, č. j. 3 A 142/2025 - 7, ji poučil, že dle obsahu podané žaloby fakticky brojí proti rozhodnutí správního orgánu. Žalobkyně s ohledem na uvedené městskému soudu sdělila, že se domáhá přezkumu usnesení žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-330707/MC-2025, podle § 65 s. ř. s. Následně městský soud usnesením ze dne 17. 10. 2025, č. j. 3 A 142/2025 - 23, stěžovatelku poučil, že po bližší rešerši vývoje judikatury dospěl k závěru, že v daném případě je přípustná pouze žaloba proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 s. ř. s. Žalobkyně podáním ze dne 20. 10. 2025 uvedla, že setrvává na žalobě na ochranu před nezákonným zásahem.

[6] Městský soud se předně zabýval otázkou splnění podmínek řízení a hodnotil, zda tvrzené jednání žalovaného může představovat nezákonný zásah, pokyn či donucení správního orgánu. Dospěl k závěru, že žalobkyně fakticky brojí proti zrušení osvědčení ve formě vízového štítku, které však podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepředstavuje rozhodnutí ani jiný zásah způsobilý zasáhnout do veřejných subjektivních práv cizince, neboť jde toliko o administrativní osvědčení (ne)existence zákonné fikce oprávněnosti pobytu, nikoli o akt, jímž by se práva či povinnosti zakládaly, měnily či rušily. Ochrany proti nevydání či zrušení takového osvědčení se lze domáhat jiným žalobním typem, konkrétně žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl.

pokračování

s. ř. s. Žalobkyni proto opakovaně vyzval k upřesnění žalobního typu a poučil ji o vhodném procesním postupu. Žalobkyně přesto setrvala na zásahové žalobě. Za této procesní situace městský soud uzavřel, že žaloba nesplňuje podmínky řízení, neboť zvolený žalobní typ neodpovídá povaze napadaného správního úkonu, a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu odstraněn. Žalobu proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Proti usnesení městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů, které lze obsahově podřadit pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka uvádí, že se původní žalobou nedomáhala ochrany výlučně proti zrušení osvědčení ve formě vízového štítku, nýbrž proti souboru faktických a trvajících zásahů žalovaného, spočívajících zejména v neuznání fikce platnosti jejího dosavadního pobytového oprávnění podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ve vyznačení výjezdního příkazu do cestovního dokladu, v označení jejího pobytu jako neoprávněného v informačních systémech a v navazujících postupech a sděleních žalovaného, jimiž byla nucena území České republiky opustit. Městskému soudu vytýká, že žalobní tvrzení nesprávně a formalisticky zúžil toliko na přezkum zrušení vízového štítku, ačkoliv z obsahu žaloby i jejích následných podání bylo zřejmé, že brojí proti trvajícím účinkům faktických úkonů žalovaného majících povahu nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. Podle jejího názoru městský soud pochybil, pokud bez věcného posouzení věci uzavřel, že jediným přípustným žalobním typem je žaloba na ochranu proti nečinnosti, a žalobu odmítl, aniž by se zabýval tvrzenými zásahy do jejích práv.

[9] Dále stěžovatelka namítá, že judikatura, na niž městský soud odkázal, se vztahuje k situacím, kdy se cizinec domáhá vydání osvědčení, nikoli k případům aktivního a trvajícího postupu správního orgánu, jímž je pobyt cizince považován za neoprávněný a je mu ukládána povinnost území opustit. Takový postup podle stěžovatelky nelze účinně napadnout žalobou na ochranu proti nečinnosti, nýbrž právě žalobou zásahovou.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem městského soudu, že stěžovatelka zvolila nesprávný žalobní typ, neboť se ochrany proti tvrzenému postupu správního orgánu měla domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, nikoli žalobou zásahovou. Poukázal na to, že ač městský soud stěžovatelku opakovaně poučil o vhodném procesním postupu, přesto setrvala na žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, což vedlo k jejímu odmítnutí.

[11] Dále žalovaný uvedl, že stěžovatelka pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého víza za účelem studia, nikoli na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Podle jeho názoru proto nebyla oprávněna podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem hledání zaměstnání podle § 42 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a nemohla jí tak ani svědčit fikce platnosti pobytového oprávnění podle § 47 odst. 4 téhož zákona. Z tohoto důvodu žalovaný zastavil řízení o žádosti a následně zrušil osvědčení o oprávněnosti pobytu vydané ve formě vízového štítku jako vydané v rozporu se zákonem. Uzavřel, že za této situace byly i navazující úkony, zejména vyznačení výjezdního příkazu do cestovního dokladu stěžovatelky a vyznačení zániku jejího pobytového oprávnění

v evidencích, učiněny v souladu se zákonem a nepředstavují nezákonný zásah. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného odmítá názor, že nebyla oprávněna podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem hledání zaměstnání, pobývala-li v době jejího podání na území pouze na základě dlouhodobého víza za účelem studia. Tento právní názor byl totiž mezitím překonán rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 17. 12. 2025, č. j. MV-180585-5/SO-2025, jímž bylo usnesení žalovaného ze dne 21. 8. 2025 (ve věci žádosti stěžovatelky o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem hledání zaměstnání) zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Komise současně vyslovila závazný právní názor, že stěžovatelka byla oprávněna předmětnou žádost podat. Za situace, kdy řízení o žádosti dosud nebylo pravomocně skončeno, pobývá stěžovatelka na území oprávněně na základě fikce dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Úkony žalovaného spočívající ve vyznačení výjezdního příkazu, provedení evidenčních záznamů o zániku pobytového oprávnění a v navazujících sděleních o nelegálním pobytu tak postrádají zákonný podklad, neboť vycházejí z právního posouzení, které bylo odvolacím orgánem revidováno. Stěžovatelka nadto od počátku namítá existenci zásahu do svých veřejných subjektivních práv spočívajícího právě v těchto faktických úkonech. Takový zásah nelze podřadit pod žalobu na ochranu proti nečinnosti a jeho pominutí by znamenalo odepření soudní ochrany. Městský soud se s touto částí žalobních tvrzení věcně nevypořádal. Rozhodnutí Komise tak potvrzuje důvodnost kasačních námitek alespoň v klíčové právní otázce a současně dokládá, že odmítnutí žaloby nebylo namístě. Stěžovatelka proto na podané kasační stížnosti setrvává.

[13] V dalším doplnění kasační stížnosti stěžovatelka sděluje, že žalovaný v nezákonném zásahu nadále pokračuje. Komise v rozhodnutí ze dne 17. 12. 2025 vyslovila závazný právní názor, že stěžovatelka byla oprávněna podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem hledání zaměstnání, a uložila žalovanému věc meritorně projednat. Přesto žalovaný o žádosti dosud nerozhodl a dne 16. 1. 2026 sdělil cizinecké policii, že se stěžovatelkou není vedeno žádné řízení opravňující ji k pobytu na území České republiky. Tím nadále zasahuje do jejích práv, a to navzdory závaznému právnímu názoru odvolacího orgánu.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.; ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jelikož kasační stížnost nesměřuje proti meritornímu rozhodnutí městského soudu, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou, tj. otázkou, zda stěžovatelce (ne)svědčila fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Předmětem posouzení kasačního soudu v daném řízení je toliko otázka, zda městský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobu stěžovatelky jako nepřipustnou odmítl.

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem městského soudu, že jeho ustálená judikatura (například rozsudky ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009 - 71, ze dne 18. 8. 2015,

pokračování

č. j. 2 Azs 12/2015 - 64, nebo ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 208/2019 - 28; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) nepovažuje vízové štítky osvědčující fikci pobytového oprávnění cizince dle § 47 odst. 11 či jiných obdobných ustanovení zákona o pobytu cizinců za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., ale za osvědčení ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., respektive § 154 a násl. správního řádu. Z tohoto závěru judikatura rovněž dovodila, že za rozhodnutí zasahující do práv cizince nemůže být považován ani úkon správního orgánu, jímž se toto osvědčení ruší. Takový úkon sám o sobě nezakládá, nemění ani neruší veřejná subjektivní práva cizince, neboť jeho právní postavení se odvíjí přímo od naplnění zákonných podmínek fikce pobytu, nikoli od administrativního vyznačení či zrušení tohoto osvědčení v cestovním dokladu.

[18] Citované závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nicméně nezbavují cizince, jestliže bylo zrušeno osvědčení o fikci pobytového oprávnění, soudní ochrany. Judikatura totiž od počátku uznávala právo cizince, jestliže ze zákona svědčí fikce pobytového oprávnění, na vydání (v nyní projednávané věci zachování) osvědčení o této skutečnosti. Ochrany tohoto práva se však nedomůže žalobou proti usnesení správního orgánu (žalovaného), jímž bylo toto osvědčení dle § 156 odst. 2 správního řádu zrušeno, ani žalobou proti nezákonnému zásahu, ale tím, že se při splnění podmínek dle § 79 a násl. s. ř. s. bude nečinnostní žalobou domáhat toho, aby soud uložil žalovanému mu toto osvědčení ve formě vízového štítku znovu vydat. Byť takový postup může připadat stěžovateli paradoxní, vyplývá z rozdílné konstrukce § 65 odst. 1 s. ř. s. oproti § 79 odst. 1 s. ř. s., podle něhož se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu lze domáhat nejen vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., ale právě i osvědčení.

[19] V již zmiňovaném rozsudku č. j. 9 Azs 208/2019 - 28, k této otázce Nejvyšší správní soud poznamenal, že „pokud by spatřoval městský soud důvodnost žaloby v tom, že žalobkyně měla nárok na vydání překlenovacího vízového štítku a otiskem razítka, které jej zneplatnilo, jej byla zbavena, pak byla příslušným žalobním typem nečinnostní žaloba ve smyslu § 79 s. ř. s., neboť právě toto ustanovení výslovně poskytuje ochranu ve věcech nevzdání osvědčení a judikatura NSS v tomto případě rozšířila dosah tohoto žalobního typu i na obsah osvědčení.“ Z usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, přitom plyne, že pokud dotčená osoba nesouhlasí s obsahem osvědčení, adekvátním žalobním typem je právě nečinnostní žaloba. Rozšířený senát uvedl, že „[j]de-li [...] o akt jiné povahy nežli rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a zároveň spadá do množiny taxativně vymezených aktů dle § 79 odst. 1 s. ř. s. (tj. jde-li o osvědčení), možnost následného přezkumu aktu v navazujícím žalobním řízení není dána, neboť neexistuje žádný žalobní typ vztahující se na osvědčení, který by byl obdobou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Proto se soud zabývá již v rámci řízení o nečinnostní žalobě obsahovou stránkou takového aktu a zpravidla správnímu orgánu vymezí (v závislosti na tom, co je mezi stranami sporné), zda vůbec má být osvědčení vydáno, a případně, vede-li se spor například o jeho určitý dílčí obsahový aspekt, též jaký obsah musí, anebo naopak nesmí mít dotýkný akt (soud se zde nezabývá veškerými obsahovými aspekty daného aktu, nýbrž pouze těmi, které jsou mezi stranami sporné, nebo těmi, které se spornými aspekty aktu souvisejí či jsou na nich závislé).“ Jinak řečeno, má-li správní orgán povinnost vydat osvědčení, musí vydat osvědčení o určitém obsahu. Žalobou na ochranu proti nečinnosti se tudíž lze fakticky

domáhat toho, aby bylo vydáno osvědčení o tomto určitém obsahu (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 Ans 4/2009 - 63).

[20] Z uvedeného plyne, že soudní ochrana proti nevydání, respektive zrušení osvědčení ve formě vízového štítku, nemůže být poskytnuta prostřednictvím žaloby proti správnímu rozhodnutí (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) ani žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 s. ř. s.). Je třeba mít na zřeteli především subsidiární povahu zásahové žaloby (§ 85 věta před středníkem s. ř. s.), tedy že lze-li dosáhnout soudní ochrany cestou jiného typu soudního řízení, je zásahová žaloba v téže věci nepřipustná. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovozuje, že v těchto případech představuje jediný procesní prostředek soudní ochrany žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s., jejímž prostřednictvím se lze domáhat vydání osvědčení, popřípadě vydání osvědčení určitého obsahu. Možnost podání nečinnostní žaloby se nabízí i stěžovateli, a to za situace, kdy by opětovná žádost o vydání vízového štítku (a v případě nečinnosti žalovaného též uplatnění opatření proti nečinnosti postupem dle § 80 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 154 správního řádu) nevedly k nápravě. Judikatura, z níž městský soud při svém rozhodování vycházel, je proto na projednávanou věc plně přílehlavá. Poukazuje-li stěžovatelka na to, že se vydání osvědčení nedomáhala, jde o skutečnost jdoucí výlučně k její tíži, která nemůže založit přípustnost zvoleného žalobního typu a ani zpochybnit správnost právního posouzení věci městským soudem.

[21] Ani poukaz stěžovatelky na skutečnost, že rozhodnutí o zastavení řízení o její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dosud nenabylo právní moci, respektive její pozdější tvrzení, že toto rozhodnutí bylo následně rozhodnutím Komise ze dne 17. 12. 2025, č. j. MV-180585-5/SO-2025, zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení, je pro posouzení projednávané věci irelevantní a nemůže na shora uvedených závěrech ničeho změnit. Otázka zákonnosti tohoto rozhodnutí, může být předmětem soudního přezkumu v samostatném řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s.; v nyní projednávané věci však nemůže být posuzována ani zprostředkovaně.

[22] Městský soud tedy postupoval správně, pokud stěžovatelku v souladu s uvedenými judikatorními závěry poučil o nutnosti zvolit odpovídající žalobní typ; pokud za této situace, stěžovatelka setrvala na zásahové žalobě, musí nést následky v podobě odmítnutí žaloby.

[23] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje stěžovateli ani v té části kasační argumentace, v níž namítá, že městský soud pochybil, pokud se nezabýval navazujícími kroky žalovaného, jež měly spočívat zejména v evidování jejího pobytu jako neoprávněného a v dalších faktických úkonech souvisejících se zrušením osvědčení ve formě vízového štítku. Tyto skutečnosti totiž nelze posuzovat izolovaně. Jak již bylo uvedeno, z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že osvědčení ve formě vízového štítku je deklaratorním aktem, jenž osvědčuje existenci či neexistenci zákonné fikce pobytového oprávnění. Právě otázka, zda stěžovatelce svědčila fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a zda tedy měla být tato skutečnost žalovaným osvědčena, představuje

pokračování

jádro sporu mezi účastníky. Posouzení zákonnosti navazujících postupů správních orgánů závisí na zodpovězení této klíčové otázky, což však, v důsledku chybného procesního postupu stěžovatelky nebylo možné.

[24] Obdobné závěry lze vztáhnout i k námitkám stěžovatelky směřujícím proti později uloženému výjezdnímu příkazu. I na tento úkon žalovaného je třeba nahlížet v jeho skutečné právní povaze a v návaznosti na zrušení osvědčení ve formě vízového štítku, z něhož bezprostředně vychází. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu navíc dovozuje, že výjezdní příkaz udělený podle § 50 zákona o pobytu cizinců sám o sobě nezakládá, nemění ani neruší veřejná subjektivní práva či povinnosti cizince. Jedná se toliko o administrativní úkon, jímž správní orgán reaguje na již existující právní stav spočívající v ukončení nebo zániku pobytového oprávnění, a který toliko umožňuje cizinci po přechodnou dobu pobývat na území za účelem vycestování a provedení neodkladných úkonů. Tento právní názor byl vysloven v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 16/2005 - 34, publikovaném pod č. 808/2006 Sb. NSS, a je konstantně následován v další rozhodovací praxi tohoto soudu. Jestliže výjezdní příkaz nezasahuje přímo do veřejných subjektivních práv cizince, nýbrž pouze administrativně osvědčuje a procesně realizuje důsledky předchozího právního stavu, nelze se proti němu dovolávat soudní ochrany, ať již cestou žaloby proti správnímu rozhodnutí, tak i zásahové žaloby. Městský soud proto nepochybil, pokud ani v této části neshledal prostor pro věcné projednání žaloby a nepřistoupil k samostatnému přezkumu zákonnosti uloženého výjezdního příkazu.

[25] Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že veškeré úkony, na něž stěžovatelka v řízení poukazuje, tedy označení jejího pobytu v evidencích správních orgánů jako neoprávněného, navazující faktické úkony žalovaného i následné uložení výjezdního příkazu, jsou v právním smyslu bezprostředně odvozeny od posouzení existence či neexistence fikce pobytového oprávnění a od právní povahy osvědčení ve formě vízového štítku. Tyto otázky mohly být ve správním soudnictví posuzovány pouze v rámci žaloby proti nečinnosti správního orgánu, nikoli v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, kterou stěžovatelka zvolila. Ačkoli se městský soud těmito souvisejícími aspekty výslovně nezabýval, případné doplnění jeho úvah tímto směrem by nemohlo nic změnit na správnosti závěru o nepřipustnosti žaloby a o jejím odmítnutí; napadené usnesení proto jako celek ob stojí.

[26] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu